

BOJAN SAVIĆ OSTOJIĆ

*

Vajon a kéz tulajdonába kerül-e egy dolog, csak azért mert megérintette? A kéz ideiglenes. Az ingujj van megbízva a botlásokért, a (ki)vonásért! Sehogysen áll a kezünkre az adakozás. Senki, még kézből, sem akar. Nem is kínálják senkinek.

Jobb, ha állandóan, részvétel nélkül ad, mint hogy folyamatosan kínálja magát.

Amikor meghúzott az ingujjamból fogva, csak akkor jöttem rá, hogy mennyire hiányoltam eddig.

Minél kíméletlenebbül, türelmetlenebbül húzott, annál nagyobb szükségem volt rá!

*

a füzet üres, ki kell használni szakszerűen, bárhol megsejtem, bárhol nem lesz, feljegyzem, bárhol váratlanul felbukkan, bárhol megérezem, megkívánom, hogy most tűnt volna el, jelet hagyok magamnak, mindig feketével, jelről jelre, lehet, hogy fekete hátteren szembetűnőbb lesz, vagy láthatatlannabb: de ha rajta hagyok jelet? lelkiismeretesen fogok jegyzetelni, a tett előtt háromszor ellenőrizni, figyelmesen, makacsul, mint amikor valami hasztalan munkához fogunk, olyas reményekkel;

*

bizalmas konzultánsaim, miután elvettem tőlük a ceruzát, azt a feladatot kapták tőlem, hogy előttem nézzék át a füzetet. mindenkinek sorban úgy tűnt, hogy valami hiányzik. nem tudták megmondani sem: mi? se: hol?, az egyik, meggyőződéses pozitív-

ta szerint, kiszakítottak egy lapot, elveszett, és felesleges beavatkozni, meg kell békélni azzal, hogy a füzet egy töredék, hogy az egész *helyrehozhatatlan*; de, válaszoltam, az egész viszont elképzelhető, (ergo?), levezethető (ergo?): létrehozható; hajthatatlan, kirántottam a füzetet a kezéből, egy mozdulattal, az egészet: rövidlátó szemeivel csak pislogni tudott;

LENKES LÁSZLÓ fordításai

IVAN FRANCUSKI

DEJAN ČANČAREVIĆ

Gyűrődöttség

Nem én voltam.
De nem voltál
Te sem.
Mások voltak.
Jóllehet, feküdtünk. Együtt.
Magunk. Az összegyűrt.
Másságban.
A zaj szétoszlott.
A tapintások szétkenődésébe.
A testnedvek keveredésébe.
A mentális behatolások
Szétszóródásába.
Bazmeg.
Hát nem mi voltunk.
Mi legutoljára öltük meg magunkat.
Ők, mindannyiuk, után.
Majd sétáltunk. Mások.
Távollétében.
És jó hogy. Mindezt.
Nem látták.
Még az ajtót is őrizték.
A saját. Tekintetüktől.
Hé.
Hát. Szeretlek.
De. Nem én voltam.
És nem voltál
Te sem.
Testrészeink voltak.
A másságban.
De ez már megvolt.
Feltalálták jóval.
Mielőttünk.
A festők.
Tudod.

Korán volt még.
Az ébredéstől. Létrejött sebből.
A legjobbkor. Folyó.
A hirtelen téli.
Napon.
A cipőm lerúgtam. Ugrottam.
És hazaúsztam.
Láttad.
Nem én voltam.
Ő volt.
De mintha mégis te. Lettél volna.
És ezt neked senki. Nem tudja.
Megcáfolni.
Tudom.

Áttörés IV

ugyan már, tele van a lányékom
iszonyú rettentő
dübörgő depresszióval
nem tudom már visszatartani
kitörök
vízumra van szükségem elutazni
pénzre hogy ne kelljen gondolkozni
az öröklétről
rólatok
a nap alatti határokról
megyek
nem akarok így élni többé
mondom
nem akar így élni többé
mondja
nem akarunk így élni többé
mondjuk
nem akarjuk többé
nem létezőnk
ki maradt
kérdi

*mondod, hogy elmész
máshol
átlag lenni
csak itt ne
ahol rendben van az embereket
önyilkosságra ösztönözni
mondja
megfájdul a fülem koszovóra
az már akkor elkezdődött
mielőtt én megszülettem volna
már el lett adva
előttünk jóval
az én életem nem tart 700 évig
az én életem múlik
m
ost
most
most
m
ost az életem
a sok soha
és az egy most
közötti apró egyenlőség másodperceinek
felbecsülhetetlensége
nem akarok
a jövő gerontológiáján
elpalántált
élőhalott
szürke
húsdarabbá lenni
nem*

Megszakítás

fürkészem a támpont darabkáit
az értelem szilánkjait hogy a levegőmondatok
egy világosabb valóság lenyomataivá válhassanak
a pontosan kitapintható

pszichoszómás kétségbeesés
tapasztalatának káoszán kívül
mely a ferde hátgerinccel való
várakozásban
elveszett évek
elzúgásaitól képződő zajban
ismétlődik

és bármennyire törekszem
nincs esélye hogy letapossam őket
hogyan végük legyen hogy szétvessék hogy abbahagyják
a napok sorjázásával gyakorivá vált
komor botorkálást
mely rosszindulatú kis csomókká nőtt a testbe
a mozdulatlanság rothadásából következő
egyhelyben topogástól

ismétlődés-utániséggel ismétlődik minden

otthon töltöttem néhány napot
a szervezet pillanatnyi állapotának következményeként
újfent a csepegés végtelen láncolatától megégetvén
és nem szeretnék untatni
borúlátó tényekkel:
az már nem divat –
mindennek ellenére a lakosság veszti az erejét
neurotikus entrópia galoppol
a fülledt várótermekben

mint a levegő halála

filmes alapon már Rég holtnak veszem magam
Johnny Depp Jarmusch Jim
dzs dzs dzs tekerek egy dzsoxot
úgyhogy nincs mit
vesztenem
az időn kívül

a terek valamivel okosabb dolgainak:

futásra fekvőtámaszra sétára való terek
szex egy rámenős csajjal
az esti szórakozás közben
testem mintha nem hozzám tartozna
a szétmálló jelenlétre
csökkentett tudatban

*csak alvás közben tűnik úgy
hogyan van elég...*

nem...
nem lesz...

*nézd csak
húzok egy vonalat
közttem
és köztük
a szakítás határvonalaként*

itt szakítom meg:

reggel megnyílt a tarka borjúajtó
az új szupermegabevásárlóközpontban

mindenki rohant megkaparintani:
az olcsó televíziókat

a szomszéd a nagy zűrzavarban betörte az ún.
fejét

stb.

DRAGANA MLADENOVIC

A Föld

A Föld a 40. és a 47.
Szélességi fok között található
Többnyire balkáni
Kontinentális-tengermelléki
Adriai-mediterrán
A Föld kibaszottul
Körbe van véve
Germán román
Szláv finn-ugor eredetű
Népekkal
Körbe van véve
Jelina utódokkal
Illír utódokkal
Koponya utódokkal
Csukló és Csont utódokkal
A Föld ilyen kibaszottul
körbe van véve

Mindegy

Kurvára szakadt a hó
Este nem megyek sehova
Az idő valahogy
Magától is
Eltelik alvásig
Begyulladt a jobb herém
Mintha labda lenne
Mindegy
Diana nem ír több regényt
Azt mondja
A világi örömeket kutatja

Erkölcstelenséget színlel
Téli éjszaka
Kvarckályha
Príma lenne
Beugrani a barátokhoz
Sziasztok barátok
Megint titeket néztelek
Meg először
Semmi különös
Csak úgy
Mindegy
Halottam hogy
A művészek fákon teremnek
Keresik a kifejezés tereit
A közönség a fákon
Keresi a művészeket a tereken
Ugyanúgy
Az ember almát szedett
Az angyal mellette ült
Összeragadt szárnyakkal
Így éltek valahogy
Gvozdena csalta a férjét
Míg az meg nem halt
Aztán hozzáment egy cukrászhoz
És hatalmas tejszínhab gyerekét
Nevelte blabla blabla
Súlyos szitokgyerekét
Valaki azt fogja hinni
Hogy elhagyatott vagyok
Pedig csak magányos vagyok
Az ilyeneket senki sem hagyja el
Nem visszaváltható üveg
Nem visszaváltható ajtó
Folyosó lift és ágy
Nem visszaváltható járat
A szomszéd városba
Nem visszaváltható este
Földönkívüli istenek
Bolyongnak a Földön
Autó és borzalom
Meg boldogság részecskék

Mindegy
Vacillálok a koporsó és
A tűz között vagy
El is adhatnám a szerveimet
A maradékot pedig drága nőcskékre
Költeném füvek között
Mindegy
Csökken a hőmérséklet
A hó továbbra is szakad
Alig ismerek rá az utcára
Mind egy

Ó

Miért kellett versírásba
Fognom
Megtanulhattam volna hajcsavart
Tekerni
Vagy mint gögös nővéreim
Oboázni
Motorbiciklizni nyaranta
Szétvinni a szomszédok
Postáját
Feketét szürcsölni
Simendićnél a kúriában
(Csehovi inspiráció)
Vagy csak úgy heverni
A földön és hallgatni hogyan
Szakadnak szét a mélyben a megfeszült
Testek a születéstől
Azt hiszem most már
Elegem van

JELENA ANĐELOVSKI

Flippereztem a halállal

FÉLAUTOMATIKUS SZÖVEG

minden gonosz tekintet egybeolvasztva abba a golyóba eltalált testrészekből készült xilofonon játszottak ujjaimat tördeltem hogy megállítsam a ritmust de én voltam a láb ritmusa a piac pocsolójában víz a gyerekek ujjai között szenny a szandálban enni hamis hírek élő kérgét amíg süteményt készít bocsáss meg fiadnak mindig rendetlen varrókészletes doboz muszáj hogy hibás legyen az ember is akit reménytelenül szeretett honnan közelítsek a történetéhez az elkésett telefonhívástól a feketefehér fényképtől az antennáról a világra bámuló bagolytól egyszerre ez nem az ami az ő szemében van ez a végleges döntés amit sohasem tettem meg nagyanyám halálának éjszakáján egy kisfiúról álmodtam lábak nélkül mankókkal ugyanazon a reggelen időbe telt hogy felismerjem hárman vagyunk a szobában és csak én beszélek melyik az a harmadik rejtvény amit nem kell megfejtenem időközben napokkal ez az éjszaka és reggel előtt lökés valami jön az erő jön értem és ma már hiszem hogy egyezés köttetett hogy én maradjak és ő elmenjen vagy én voltam az az egyezés

Wilke intruder

AUTOMATIKUS SZÖVEG

AZ ANYÁRÓL: Az anya cseresznyevirág a Napon gyengédségének fehér fénye örökre berajzolódott arcomba és ebből fakad minden erotikám.

Az anyaságról: anyámmal nőttem fel gyerekként vele aludtam az ágyban és védett a szörnyektől és a tolvajoktól akikről azt hitte hogy ott táncolnak a szobánk körül ezek a lélektolvajok testvadászok a tudat zsványai és hogy engem is akárcsak őt elrabolnak felkelne testével takarna botokkal úzná a hordákat kocsisokat lovasokat befogott állataikat és a nőiket akik jönni merészeltek értünk akik valahogy bejöttek a szobánkba és én nyugodtan aludtam tudva hogy meglátja őket és elúzi őket én sose láttam őket ha az emberek megkérdeztek volna akkortájt hogy szeretnék-e anya lenni nem szeretnék soha anya lenni mert az nagyon megerőltető munka és szükséges fegyvert viselni az anyaság minden a gyermekek világának megmentéséért vívott háborújában és én nem szeretem a fegyvereket.

Tudom hogy élhet úgy

Asszony a férje házában.
Tudom hogy élhet úgy.
Szemei ablakok a tengerben
ajka gyümölcsöskert
orcái a büszkeség filmszínházának oszlopai
orra jóindulatú csúszda
fülei szárnyak az álomba
és az a haj hogy felmelegítse.
A második nő
az anyja után.
Élhet így
a házikójában
a hokedlin
a tűz mellett
melegszik és várja
a hívást hogy ő legyen az.
Vendég
a gyermekei életében.
Tudom hogy élhet úgy
abban a családban
ő a legény.
Küzd
személdökét felhúzva
ügyes kezeivel
pofonokat osztogat
dühheinek.
És
így tud túlélni úgy.

MAJA SOLAR

Fogyasztás

felkeltem a kurva anyjába bele felkeltem
szerettem volna, ha az egész életem csak hobbi lenne
beléptem a FB kertembe
és ültettem Zebra Plant-ot Chom Pu-t C. Spiralis-t Sunshine-t
lefényképeztem egy rókát
megöntöztem a növényeimet
a betűkre fókuszáltam
és a billentyűzet szaggatta ujjaimat
felkeltem
és folytattam a káromkodást
a fizetésből kifizettem mindent, amit csak ki lehet fizetni
számlák étel havi bérlet
újrahasznosítottam
összetekertem alain badiou-t
század-évszázad-szörnyeteg
kiöntöttem az ismétlődő napokat
amelyeken dolgozok, hogy tudjak fogyasztani
minden nap baszott sokat fogyasztani
és jól összeszorítottam a fogaimat
politikailag korrektül
hogy ne kelljen, a kurva anyjába bele, felkelnem

Havas térképészet

pontosan huszonzét óra van
a hó bekebelezte a tévét és az internetes rádiót
bekebelezte a bemondókat*nőket akik ontják a sztereotípiákat
és pánikszerűen hógolyóznak a mondatokkal
a szivacs bűzleni kezdett, ideje lecserélni
a hó bekebelezett minden problémát
a kifizetetlen béreket az alig látszó sztrájkokat az athéni tüntetést

bekebelezte az egyetlen, teraszon elültetett, rozmaringot
 a kezek sokaságát és a zöldségeket a piaci pultokon
és továbbra is a neoliberais szervezet élvezete a legfontosabb
 mit együnk hogy öltözzünk föl, ha nincs
 akkor elképzelnünk úgy hagyni mindent ahogy van
 így hát
 üdvözöllek deko paplan gyapjú plüss takaró tea afrikai strand thermo zokni forró
 kusz-kuszos leves vastag macskanadrág kövér macska csípős fűszer vastag
 könyv vastag betű sárga és narancsságra forróforróforró legforróbb képernyő
 üdvözöllek pontosan mínusz huszonzét fokon
 kora reggel óta praktizálva az ideológiát

via billentyűzet

ne egyél semmit ne egyél ne egyél semmit truccból és fordítsd ki saját bőröd
 csukd be az ablakokat, CTRL+W a gyorsbillentyű ereszkedj még lejjebb
 vedd elő simone weil-t az ölelésben és hagyd hogy
 bemutassa az *a little play into the cogs*
of the (social) machine that is grinding us down-t
 ne egyél semmit ne aludj nyugodtan ne új ruhát ne végy
 a tengerre menni ne, semmiképp ne légy a hőségben, csak nedves szobákat tudsz
 kifizetni
 nehogy ne nézd a tévét, nehogy ne légy pozitív
 és nehogy ne lásd meg, hogy a világ odahagyta az átmenetet és a krízist nehogy ne
 dolgozz magadon, egy nőnek
 mindig szépen kell kinéznie és szabályszerűen várnia a vendégeket ne hagyd, hogy
 látsszanak a tétlenség nyomai rajtad takarítsd le azokat a penészfoltokat a falakról
 ne gondolkodj azon, hogyan fogsz munkát találni, hisz senkinek sincs ne ne
 ne legyen munkád, mert egy kemény reggelen arra ébredhetsz, hogy volt nincs
 munkád
 szia munkahely a nedves falon átszivárgott, CTRL+DOWN ARROW a gyorsbillen-
 tyűk
 a rugalmasságon keresztül a munkaerőpiachoz
 ne gondolkodj ne gondolkodj csak légy pozitív és dolgozz magadon
 néda milyen szép reklámok és milyen fehér ez a világ integess neki, nehogy ne inte-
 gess

MILENA STEFANOVIĆ

Tandíj

Kihúzlak a kalapból
az utat nem ismerem
az irányjelző érme
elvetve

A teáscsészékből torz sárkányok másznak elő
A multikarmikus valóság elfedi a nyomokat
Az esszencia kérdéses
Tanatosz holnap megeszi az utolsó erdei szamócákat
Meggyőződésünk

Peregnek a képek
Nincs jövő a képernyőkön csak ciklikusság
Villognak a pornóanimációk klikkelgetek játszom

A te frufrud az egyetlen arc míg hunyorítok
Szembogárútjelző
Nevetve számlálom az ütésfoltokat és a hegeket
Az eladott testen
Ki tudja hanyadszorra vásárlók magamnak makrót a leckét sehogyan sem
tudom megtanulni

A csend logosza

Néhol amikor a hegyek széthullanak,
Az ostorok majd elaludtak a szorosokban.
Hogy miből lesznek a felhők, kiderül;
A hetero-lírai banalitás elrakja
Az arcokat és a fegyvert a földnyelvünk szakadékába
Határon élő metafiktív lény
jó reggelt kíván majd. Jó reggelt. *Jó reggelt.*
Csábító hold,
harsányan ragyogva kokettál

kacsingat a láthatatlan drótkerítésre.
Az erőszakmentes kommunikáció projektje
Reset a lüktető idegsejteknek,
Arzén a kopoltyúokban.
*Ugyan, asszonyok, ne tapossátok el a stílusjegyeket,
Ugyan, gyermekek, a videojáték hülyeség, nem művészet.*

Az épületek, atombunkerek,
Kulturális intézmények,
Szülészetek, templomok, folklór
Architektonikájának *áttetsző* strófáin Lesz étel.

Láss csodát, kuncogó gyerekek az iskolapadban
bűnözésről álmodoznak!
Csillagok *gerinchúrosok* elsüllyedtek a vizkiben
a szabad piac monofiletikus
őskezdetéhez való visszatérés példái.
És Ti, olyan hitványak vagytok,
Soha meg nem írt olvasókönyvek láthatatlan lényei.
A kánon a mi vérünk
De nem, ennek nincs semmi köze, éppen semmi köze a politikához.

Nem fogják nektek megmondani, hogy Platón számúzni akarta a költőket,
Hogy ez az idea *szubatomi szintig* perzseli őket
Högy kollektíven onanizálnak erre a filozofémára,
A csend mindent elmond rólatok.

SINIŠA TUCIĆ

Új hazák

Új hazák
Végtelen techno
Örvénylenek a képek
Kocsikázás
Végtelen techno-tájak
Végtelen techno-hegyek
Elektronikus göndör tündérek
Elérhetetlenek a mobilon
Hiába ír valaki üzenetet
Kocsikázás közben
Techno-tájban
Techno-tüzek égnek
Minden gyúlékony
A meggyulladt kő
Fényesen nevet
A techno-tájban
A lelkes nomádok
Váratlan fluxusai
Hontól honig
Honlaptól honlapig
A csend gyúlékony
Az autó lehalkította motorját
A kerék a korlát mellett pörög
A szerpentineket utánozza
Örökké tudja merre tovább
Örökké áthalad
Örökké fluxusok
Végső átjárók
A szerpentinek gyilkolnak
Fényesek a techno-kanyonok
A vízierőmű áramot termel
Techno-zene dönget

Én itt vagyok
Nyomorult kis értelmiségi
Barátom a kolostorba tart
A dombra fel.

Szétszedhető műanyag világ

Csupán egy dombhátra van szükségünk a hegyen,
Hogy szétnyissuk a műanyag székeket,
Széttérítsük a napernyőket,
Drótot rakjunk a kőre,
S rostélyozzunk.
És akkor,
Kifeszíthetnénk a sátrat.
Igazából
Egy kicsit nagyobb nyaraló kell.
Valami kamp-ház féle,
Csak szét lehessen szedni.
Tán egy napon
Több házikóra lesz szükségünk,
Valami kamp-lakónegyed-félére,
Körzeti orvosok csomópontjaival.
És utána játszhatunk,
Szétszedhetjük az egész várost,
Házakat, iskolákat és utakat,
Utána meg
Templomokat, dzsámikat, katedrálisokat,
Kerül, amibe kerül,
A szétszedhető, becsomagolt anyagokat
Kisebb kamikonokkal szállíthatjuk ide.
A puskák is szétszedhetőek,
Az ágyúk, a tankok is,
Még a repülő is,
Semmi sem hatalmas,
És mi a sajátunk
Végül?
Vannak folyóink, hídjaink, embereink,
Gátépítő hódjaink is.

Ovis kérdés:
Mi hiányzik még?
– Pornográfia! – kiáltják kórusban a kölykök.
Rendben,
Vannak szétszedhető
Trafikjaink is,
Kirakatukban pornó-lapok.
És aztán
Mi mindent szedhetünk még szét?
Vonatokat,
Az éjjeli metróvonalakat,
A metró felszínre tör a mélyből,
Van fennsíkunk.
Mi kell még?
Három levágott ember,
Szétszedhető késekkel estek nekik,
Egy fekete, egy sárga, egy fehér,
Hogy teljessé tegyünk a multikulturalizmus képét,
A távoli szigetek képeslapjait.
Nesze a szétszedhető élet.

Multimediális személyiség

A költő pop.
A költő alkesz.
A költő komisszár.
A költő szerető.

A költő a költőnek kikaparja a szemét,
Lábbal rugdossa a gyomrát,
Széttöri az álkapcsát,
Kitépi a körmeit,
Kényszeríti, hogy hatkor ébredjen, irány a munkába!

A költő óbégat!
A költő tilt!
A költő cenzuráz!

A költő gyengéd.
A költő csendes.
A költő szép.
A költő picsog!

A költő imádja az elnököt,
A költő az elnök,
A költő kontár orvos,
Multimediális személyiség.

A költő vizet vedel,
Dinnyét cipel a kezében,
Helyi járatokon utazik,
Hazamegy,
Megmossa kezét a fürdőszobában,
Előveszi a távirányítót,
Bekapcsolja a tévét,
És két napig meditál.

A költő pszichológus.
A faterja filozófus.
Az elnök tunya államban éldegél!

Egy barom a konditerembe megy,
Kikerüli a költőt,
A költő nem lát semmit,
A költő tovább fütyörészik az utcán,
Elhalad a szotyjárás
Nagymama mellett.

Költő!
Komoly zenét hallgat,
Hérekleitoszt, Nietzschét, Pessoaát olvas,
Majd beszop egy Guaranát.

SONJA VESELINOVIĆ

*

egész éjjel szólongatott a tetőről a hátborzongató szél az elfeledett patkányok hangján, miknek élete pont olyannyira lényeges, mint az én életem / pont annyira lényegtelen, mint az én életem. Próbáltam válaszolni neki, de hiába, a szám teli volt sárral és a lábaim a sárba húztak és csak vártam a napra, hogy megszártsa a sarat bennem, hogy millió darabra törjek, de ne a szél, mekkora segítség ő nekem! Ő meg csak vonyított, pont mintha valakinek szüksége lett volna rá, lármázott bordákkal a tető cserepein, míg egy koszos macska kedvesen arra nem figyelmeztette, hogy az ő területén van és hogy, na itt van, itt kell lejátszania az esti mérközést két felbőszült hím között, akiket egész héten az ő szaga csalogatott ide. A szél rendkívül felvidult, leült a közönség közé, elengedte farkát, a cserepek között, egyenesen a fejemig. És mit mondhatnék? Jobb lenne, ha minden azonnal ledőlne erre a sáros fejre! Miért jöttél újra, barátnóm: álmatlanságom, miért kell színlelnem azt, hogy szeretlek? Miért ne – cseréppel a fejen? Vonszoló magam a sárban, hallom a macskakarmokat, érzem a bíró bűzét, a közönség egyszerre lélegzik, mint az átkozott szél és ismét – vonzoló magam a sárban... Hát álom ez? Mi ebben az álom? Nem tudok felmászni a tetőre, hogy leellenőrizzem. Pedig szeretném. Ez nem normális, tehát álmodom. Fel fogok ébredni ebből a furcsaságból. De ha felébredek, egy sokkal sötétebb, homályosabb helyen – honnan fogom tudni, hol hagytam az álmatlanságomat? Úgy tűnik, ismét hallom a patkányokat, ó, ezek a patkányok, amiket oly sokszor megénekeltek! Ha alkalom adtán, majd felfűzik magukat egyiket a másikra, összekötik a farkaikat, talán ki tudnának húzni ebből a seholsincs létből. Ez mind a te hibád, barátnóm, épp ha belegondolok, hogy nem vagy, még álomban is nevetsz, mert ez az álom nehezebb az óvástól, mert mélyebb a felejtéstől és ha nem sikerül összegyűjtenem az erőmet, hogy pislogni tudjak – a rossz kandúr fog nyerni, nem fognak bosszút állni a hamis haldoklók és ... ismét itt vagyok, kísértetiesen, mintha megfogtatnál, az éjszaka rétegeiben, melyekbe senki valódi nem megy le, mert bármit megérthetne. Jó leszek, jó leszek, itt van, fogom a pálcát és engedelmesen piszkálok le a sarat a bokáimról és még engedelmesebben köpöm ki ezt a számból, nem okoskodok, látod, minden rendben. A szél meg fog szökni, a macskák meg fognak szökni, és tőled, vajon megszökhettek-e majd valaha, drága barátnóm?

*

Sonnenblume, sanftgeneigte,
 megszilárdítva a visszatükröződésben vagy a hallucinációban lebegtetve a távoli
 tüzek áldozatainak diákját
 a tömeg megsült a látóhatárnál és a jelmondatnál
 ritmus nélkül ritmus nélkül ritmus nélkül
 ritmus nélkül sehová vissza sem fordítani a fejet
 mit ér a nap napraforgó nélkül
 és a fej a fej hálózata nélkül
 nyaka van a hegedűnek (csípője is van), a gitárnak és
 a nagydobnak is van és semmit sem érnek a feje búbjáig
 még csak – a fejet megtölteni napraforgó maggal és
 csörögni
 csörögni, a magvak meg szétszóródnak a testen
 csörögni teljes lényeddel
 mint a szerelem szolgája aki a saját csengő bilincseibe szerelmes megfélemlítve
 elérni saját körbéli nememet belépni a villanyozott verssorba jól gondolni jól
 gondolni jól
 gondolni meleg közösségben dallammal mely kiüresíti a fejeket és újra feltölti majd
 napraforgó-
 maggal, hogy felfedje saját útját milyen szép is reggeli meztelen fej lenni és illatozó
 annyira szánalmas
 az esti fej mint a meztelencsiga, mindenre nyelvét öltögeti
 utálatos
 nyomokkal ha kitartom az ismétléseket – meztelen, meztelen, meztelen – akarja-e
 valaki könnyű fejét tovább dobni abba az irányba ettől tudatában lenni az
 anyagnak: a váll csúcsai, a derék és combok drága spatulái, átható izmok és a
 csontok csokra minden erőnkkel rohanni a szöveg-testbe és ütni ütni ütni amíg
 spriccelni nem kezd a piros betű
 Über Sonjas weißes Leben.

TERÉK ANNA fordításai

DANICA PAVLOVIĆ

Egész nap költőnek lenni

A vers utazik
a vers ül
a vers alszik
ki nem mondott szavakat álmodik
a csönd melódiáját
a déli szél süvítését

Érinthetetlen hangokba
bújva
távol innen
a párna alatt

A vers
harmincéves
eltűnik míg
a teheráni meredek horizontok
a hangok alagútja
a szélmalom szétesése
a hangok elvándorlása után
vágyódom

Szélesre tárja az ajtót
és elmegy
Ezt az egész napot neki szentelem.

Ötven gramm

Az abonet-pontocskák pixelei
A pupillában ragyognak
A lépcsőkön
A nagyagy kérgéig kúsznak

Az átláthatatlan meredélyen
Milliárd neuron burjánzik

Itt a huszonharmadik emelet
Plafonjának ege alatt
Csókolózunk egy spanyol sorozatban
Ignatio is not dead
Írja a bátyám pólója elején
A hátán négyes szám
Jó lövés

Egészen az utcáig a lábfejen
Megrajzolt szandál
A köldökénél közlekedési jel
Kötelező irány
Vigyázz alagút
Kettőnél több kiemelkedés van az úton

F. úrról álmodott
Álmában a szakállába gabalyodott, édesen
Akár tudja valaki ezt a leckét
Akár nem hallgasson
A katakombákban
Föld alatti átjárókban
Titkos helyek vackában
Örökké hemzsegnek a betűk

Amikor kimondom és s-re gondolok
És fordítva is
Süsün, sü-sün
Átszellemülten
2x-i versolvasás után
Könnyebb a lélegzés
Nyugodtabb az álom

A város kövezetén
A hűvös tavasz
Derűs égboltja alatt
Altatódal helyett
a hajléktalan tranzisztoros rádiójából szól:

Sorry, sorry, sorry...

Megyek haza, hogy befaljak
50 gramm költészetet.

Nyugat kelet

Mióta nem voltál cowboj
Mióta nem voltál hercegnő
Cső a művészet halántékán
A golyó hosszan hosszan utazik

Az ég alatti szabad területen
Még mindig meredek és megközelíthetetlen
A mondatok elkezdése a versek kezdete

A cowboj felhúzza a magas sarkú szandálját
Meghúzza a hercegnőnek a ravaszt
A szavak hosszan hosszan utaznak
Az álmok kezdete az Esés meredeke

BENCSIK ORSOLYA fordításai

VLADIMIR STOJNIĆ

a 12-es sz. fotó

A párizsi önkormányzat kulturális bizottsága pályázatot írt ki *Városom legszebb fotója* címmel. Kevés pályamű érkezett be. A nyertes

munka a Diadalkaput ábrázolja, ferde nézetből, mint ahogy a Monceau park felől látható. A kapu alatt, a talapzatnál, gyalogosok oszlopa

halad át. Döntését a zsűri a monumentális épületekben megtestesülő gazdag történelem, valamint az utcai nyüzsgés által jelképezett eleven

párizsi szellem kapcsolatára alapozta. A szerző némi pénzjutalomban részesült, a fotót pedig kinagyították, és mindenfelé kiragasztották

a hirdetőtáblákra. A párizsiak nap mint nap láthatták az óriásplakátokat, mégse tűnt fel senkinek a képen a kis fekete kabátos nő,

aki elvegyült a kapu alatti tömegben. Ha a képet tovább nagyítanánk, a kabát zsebénél már kivehető lenne a kidudorodás is, amely valamivel

nagyobb, mint a nő zsebre tett keze. A munkából hazafelé igyekvő párizsiak szórakozottan felnéznek az óriásplakátra, és közben fogalmuk sincs, hogy

ez a fekete kabátos nő most szabadnak érzi magát. Először életében. Szapora léptekkel megy, zsebre tett kezében egy *Smith & Wesson 340PD*-t szorongat.

Várja őt egy ház a 14. kerületben. A Fermat utcában. A 48-as számú ház. Vonzza őt, akár a mágnes. A vékonyka testét borító zúzódásokat

nem érzi már. A hegeket, amelyek hosszú ideig megmaradnak egy szívós testen. Egy szenvedő testen. De most új lapot kezd. Egyszer s mindenkorra.

14. kerület. Fermat utca. 48-as ház. A nő közeleg. Kezében a szabadság, marokra fogva. A hazatérő párizsiak az óriásplakátra néznek. Nem látják őt.

* * * * *

szentpétervár jobban hasonlít
rómára, velencére, párizsra, amszterdamra
mint amennyire ezek a városok
hasonlítanak önmagukra.

vagyis, szentpétervár
semmire nem hasonlít.

a különféle helyzetek többszörös, egy-
idejű, rész szerinti jelenléte a semmihez
gravitál, gyorsabban a keleti vallások
tagadó jellegű transzcendenciájánál.

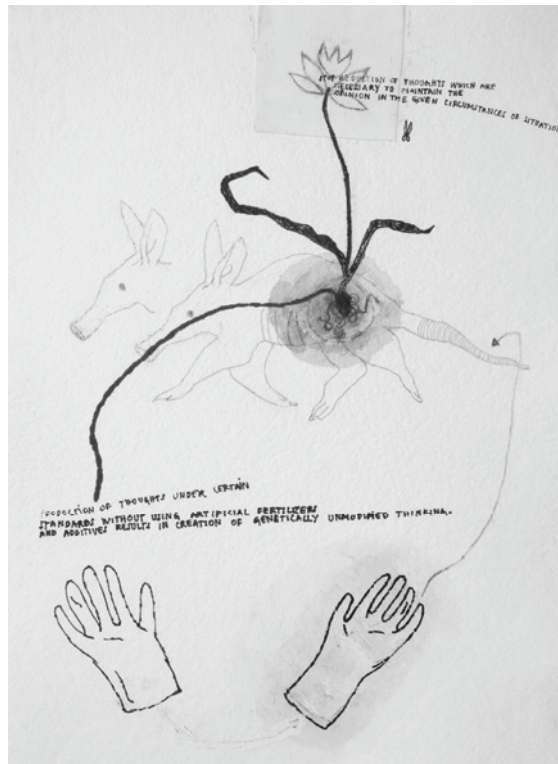
a fokozott energiafogyasztás miatt
Szentpétervár elővárosaiban, mielőtt be-
érnének Rómába vagy Amszterdamba,
az ellen-metafizika fekete üregei láthatók.

félkész formák bukkannak fel a szemünk előtt.

az üresség eszményi menedékei ezek;
a megkezdett eltárgyasulás nem
önmagáról tanúskodik bennük, hanem
a hiányról, amely körül beteljesedik
példának okáért: egy rövidebb út során kinézünk

a városi busz ablakán – befejezetlen homlokzatú házak, elhagyott gyárak, egy önmagát író, ugyanakkor önmagát felszámoló szöveg. egy alumíniumtáblán adatok olvashatók a kiégett építési területen folyó munkálatokról. ezen a táblán minden megtalálunk: ki a megrendelő, ki a kivitelező, melyek a végső határidők, és mekkora összegeket fordítottak a beruházásra. az állványzatról egy építőmunkás lezuhant, a helyszínen életét vesztette. másnap írtak róla az újságok. vagy talán a cikk jelent meg előbb? ki tudja. mindenesetre az autóbusz tovább dőcög, és utazásunk már gondtalan, sőt ígéretes. a hintázó alumíniumtábla nyikorgása a háttérbe vész, az autóbusz pedig hamarosan megérkezik párizsba / amszterdamba / róamába / velencébe...

DANYI ZOLTÁN fordításai

TIJANA LUKOVIĆ